

РЕШЕНИЕ

№ 26647

гр. София, 30.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 07.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **2105** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 70, ал. 1, вр. с чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Х. З. А., гражданин на С., [дата на раждане], ЛНЧ:[ЕИК], роден в [населено място], чрез адв. Б. Б., срещу решение № 10-ОК / 12.01.2026 г. на интервюиращи орган при Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет, с което последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила на молителя не е допусната.

В жалбата е посочено, че оспорваното решение е неправилно поради противоречие с материалния закон, съществено нарушение на административнопроизводствените правила и несъответствие с целта на закона. Интервюиращият орган не е съобразил актуалното тълкуване на разпоредбата на чл. 40, пар. 2 и 3 в от Директива 2013/32/ЕС и Решение на СЕС от 9 септември 2021 г. по дело С-18/20 и се е произнесъл по същество на молбата за закрила. Излага, че решението е неправилно поради съществени нарушения на процесуалните правила и необоснованост. О. е възпроизвел данните за ръст на убийства на фона на широко разпространено беззаконие и хаос, брутални екзекуции на цивилни лица, експлозии от атаки с дроне, причиняване на смърт и телесни повреди от експлодиращи отломки от неразминирани полета, наличие на турски военни постове, нарастващо напрежение сред враждуващите военни фракции. Въпреки това, административният орган е изключил представените данни поради съмнения относно медията, от която същите произтичат. Твърди, че интервюиращият орган бланкетно е цитирал информация благоприятна за неговото решение и не е счел за необходимо да разгледа цялата налична информация за С., което е потвърдена от Министерството на Външните Работи и множеството представени данни от различни информационни източници, че в голяма част от южна С. включително на 15 км от Д. се

водят военни действия под формата на пълномащабна война водена от И., което попада в дефиницията на ЗУБ за причина за безогледно насилие в чл.9 от ЗУБ. Твърди, че цитираните в последващата молба данни от справките на Дирекция „Международна дейност“ са до такава степен конкретни и безпротиворечиви относно изложената информация за наличие на заплахи за цивилното население, че единственият аргумент на интервюиращият орган касателно тях е, че понеже не били представени в цялост, то това прави информацията необективна. Посочва още, че по време на цялото производство административният орган укрива информация за новите справки, в които единственото ново, че е сменена датата, но се използва информация за дата ноември 2024 и по-рано. Неоснователно е твърдението, че роднините му са все още в С., те отдавна са вече разселени из съседните държави на С., но това не е проверено от административния орган защото базира своята теза на интервю което е направено през юли 2024. Твърди, че не е налице никакво неизпълнение на задължения от страна на Жалбоподателя, а отказ на административния орган да разгледа и обсъди представените данни, доколкото същите са безпротиворечиви и не дават аргументи за диспозитива на настоящото решение. А. на административния орган да не разглежда предоставените данни, поради липсата на обвързваща доказателствена сила съгласно чл. 178. чл. 179 и чл. 180 от ГПК е незаконосъобразен. Счита, че всичко представено от чужденеца следва да се разгледа и обсъди, а не към него изначално да се подхожда с недоверие и опити за опровергаване. Оспорва извода на органа, че твърденията на Жалбоподателя не били подкрепени с доказателства. Изводите на интервюиращият орган, че опасенията на жалбоподателя били с ниска степен на вероятност, както и че липсват нови обстоятелства за предоставяне на хуманитарен статут съгласно чл. 9, ал. 3 от ЗУБ са напълно необосновани и противоречат на представените доказателства. Недопустимо е органът да аргументира неотносимост на посочените данни с твърдението, че Х. З. А. не е бил засегнат от тях. Същият не се намира в С., а това са нови обстоятелства за ситуацията там. Твърди, че органът на ДАБ аргументира обстановката в С. единствено с изцяло прекопирани, избрани абзаци от справката на Дирекция „Международна дейност“, като изрично цитира непълни части от изречения, които ползват тезата за непредоставяне на статут. Претендира се отмяна на решението. Ответната страна - интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС), чрез юрк. П., оспорва жалбата и моли същата като неоснователна да се отхвърли. Твърди, че в решението са обсъдени в детайли всички документи представени с последващата молба.

Административен съд София-град, след като обсъди приетите доказателства, в контекста на становището на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Х. З. А., гражданин на С., [дата на раждане] ЛНЧ:[ЕИК], е подал последваща молба за предоставяне на международна закрила с рег. № КП-01-8475/17.12.2025 г. като лице, което търси международна закрила и желае да му бъде предоставен статут на бежанец / хуманитарен статут в Република България.

Посочената по-горе молба е последваща по смисъла на § 1, точка 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Съгласно тази разпоредба, последваща е молбата за предоставяне на международна закрила в Република България, която чужденецът подава, след като има прекратена или отнета международна закрила или производството за предоставяне на международна закрила в Република България е приключило с влязло в сила решение за отхвърляне на молбата.

В предходно административно производство с Решение № 10798 от 14.10.2024 г. на председателя на ДАБ при МС на чуждия гражданин е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на молителя. Издаденият административен акт е обжалван пред Административен съд – София град, който се произнася с Решение № 967 от 09.01.2025 г.,

постановено по адм. дело № 11507/2024 г., с което се отменя жалбата по отношение на предоставянето на хуманитарен статут и връща преписката на председателя на ДАБ за ново произнасяне и отхвърля жалбата в частта за предоставяне на статут на бежанец. Съдебният акт е обжалван с касационна жалба на ДАБ при МС. С Решение № 5159 от 19.05.2025 г. по адм. дело № 2167/2025 г., Четвърто отделение на Върховния административен съд (ВАС) отменя Решение № 967 от 09.01.2025 г. на АССГ, в частта, в която е отменено Решение № 10798 от 14.10.2024 г. на председателя на ДАБ при МС и отхвърля жалбата на чужденеца срещу решението на ДАБ при МС, в частта, в която му е отказано предоставянето на хуманитарен статут.

С последващата молба чужденецът поиска да му бъде предоставена международна закрила в Република България, като я мотивира с общи доводи касаещи общото положение в С., като не е представил писмени доказателства.

В молбата чужденецът посочва, че желае да му бъде предоставена международна закрила в Република България. Моли на основание чл. 8 от ЗУБ да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на основание чл. 9 от ЗУБ. Твърди, че е подложен на преследване от новата власт, водещо до риск от психическо и физическо насилие, свързано с религиозните или политическите му убеждения, водещи до риск от наказание, в случай че бъде върнат в държавата си по произход.

В последващата си молба чужденецът твърди, че положението в цялата държава е изключително доминирано от безогледно насилие. Излага, че за него не е възможно дори да отиде в друга част на страната. Твърди, че е в капан и няма полезен изход, с който да гарантира живота и сигурността си. На следващо място в молбата си чужденецът заявява, че към това се добавя и проблемът му на етническа и верска основа, който има в Л., и по страшното е, че ново правителство в Д. го търси, защото са убедени, че е служил на режима на Б. А., само заради по светските му схващания за управление на държавата. В подадената си молба, според Х. З. А., от публични източници е видно, че градът, от който е родом, е под окупация на израелските войници, които уж защитават малцинството на друзите, но просто извършват старателно етническо прочистване. На следващо място чужденецът заявява, че Д. бива периодично бомбардиран от израелската армия, което счита, че е известно на специализираните органи в Република България. На следващо място в молбата си, сириецът твърди, че самото Министерство на външните работи в България потвърждава сериозността на ситуацията в С..

С оспореното в настоящото производство Решение № 10-ОК от 12.01.2026г. органът е формирал извод, че въз основа на всички представени от Х. З. А. материали може да се направи категоричният извод, че нито едно от приложените доказателства не може да бъде прието като нововъзникнали обстоятелство от съществено значение по смисъла на ЗУБ. На следващо място е приел, в предходното административно производство вече е прието, включително и от страна на ВАС, че по отношение на сирийския гражданин липсват предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Настоящата молба не въвежда никакви нови обстоятелства, които да променят този извод. Напротив - повтаря се същата обща картина, вече анализирана и отхвърлена. Въпреки, че чуждият гражданин в настоящата си молба не излага достоверни мотиви касаещи страната му по произход, конкретно във връзка са това как общото положение би имало индивидуално влияние лично над него. Следва да се отбележи, че за търсената тук релевантност с нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ не е достатъчно да е налице само страх у конкретното лице, а е необходимо да има сериозна заплаха от реално посегателство.

Приел е, че актуалната информация касаеща положението в С. не предоставя информация различна от вече установената от съдебния орган.

За пълнота е изложил още, че от цялостният анализ на приложената по преписката актуална

справка с вх. № МД-02-606/18.11.2025 г., се установява наличието на значителна промяна в политическото управление и функционирането на държавните институции след падането на режима на Б. А. на 8 декември 2024 г. и назначаването на А. ал Ш. за временен президент на 29 януари 2025 г. Информацията в справката показва, че в периода от декември 2024 г. насам в страната се предприемат широк набор от мерки, насочени към стабилизиране на институциите, възстановяване на административния контрол и нормализиране на ежедневието. Важен елемент в тази връзка е обявената от преходното правителство политика за изготвяне на нова конституция в рамките на тригодишен период, разпускането на предишните силови структури и премахването на наборната военна служба. На 13 март 2025 г. временният сирийски президент А. ал Ш. подписва конституционна декларация, очертаваща петгодишен преходен период. Декларацията постановява, че ислямът е религията на президента, а ислямската юриспруденция е основният източник на законодателство и гарантира независимостта на съдебната власт, свободата на изразяване и медиите, както и политическите, образователните и трудовите права на жените. На 29 март 2025 г. Ал Ш. обявява сформиранието на преходно правителство, съставено от 23-ма министри от различен етнически и религиозен произход, включително представители на алауитски, християнски, друзки и кюрдски общности.

На следващо място съществено значение има политиката, обявена на 3 септември 2025 г. От сирийското Министерство на правосъдието, обявяват, че вече е отменено няколко милиона забрани за пътуване срещу сирийски граждани, регистрирани в системата за търсене. От изложената информация следва да се приеме, че в С. е налице изключително високо и значително подобрене на цялостната ситуация в множество сфери, включително и по отношение на сигурността в страната, спрямо периода на падането на режима на Б. А., като това подобрене има траен и устойчив характер. Видно е, че цялостното развитие в С. след декември 2024 г. се характеризира с видимо по-стабилна управленска среда и реално функциониращи институции.

В мотивите на оспорения акт е посочено, че подаването на настоящата последваща молба се извършва единствено с цел – опит за формулиране и представяне на доказателства и обстоятелства позволяващи допускането до производство на последваща молба по ЗУБ с цел узаконяване на нелегалния престой на чуждия гражданин и с цел забавяне или затрудняване на изпълнението на съответно наложените на чуждия гражданин административни мерки.

Срещу така постановеното решение е подадена жалба за осъществяване на съдебен контрол от страна на Административен съд София – град.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване административен акт в предвидения 7 - дневен преклузивен срок, съгласно чл. 84, ал. 2 от ЗУБ (жалбата е подадена на 09.02.2026г., а решението е връчено на 02.02.2026 г.), от лице с правен интерес от оспорването – адресат на обжалваното решение, с което се засягат негови лични права.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Решението е издадено от компетентен административен орган - интервюиращ орган на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ, в установената писмена форма, при липсата на допуснати процесуални нарушения, от категорията на съществените, които да ограничават правото на защита на лицето молител, поради което не са налице основания за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК, съответно – за отмяна по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 и т. 3 АПК.

Молбата за международна закрила, с която е образувано настоящото административното производство, се явява последваща по смисъла на § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Производството пред административния орган е образувано на основание чл. 76б от Закона за

убежището и бежанците, който регламентира процедурата по предварително разглеждане на подадената последваща молба за международна закрила. Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила, в чл. 33 посочва случаите, в които този вид молби се приемат за недопустими. Съгласно чл. 33, параграф 2, б. „г“, държавите членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима, ако е последваща такава и когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали той отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС. Съответстваща разпоредба на чл. 33, параграф 2, б. „г“ от Директивата в българското законодателство е тази по чл. 76а от ЗУБ. Съгласно този член от ЗУБ, преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2, т. 4 от ЗУБ. Именно тази преценка е била направена и от интервюиращия орган в Държавната агенция за бежанците.

От друга страна, разпоредбата на чл. 76б от ЗУБ не предвижда провеждането на лично интервю с чужденеца, както и в посочените хипотези на чл. 76в от ЗУБ, чужденците не се ползват от правата по чл. 23, ал. 1, чл. 29, ал. 1, т. 8, чл. 29а и чл. 58, ал. 7. Тези обстоятелства обаче не изключват приложимостта на общите правила по раздел I, глава VI от закона, включително и приложимостта на чл. 58, ал. 5 от ЗУБ, съгласно който на чужденеца, заявил желание да кандидатства за международна закрила, се дават указания относно реда за подаване на молбата.

Съобразно текста на чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ интервюиращият орган взема решение по подадена последваща молба за закрила въз основа на писмени доказателства, предоставени от чужденеца. При съобразяване на приложимата норма на чл. 13, ал. 2, т. 4 от закона, тези писмени доказателства трябва да са свързани с нови обстоятелства, относно личното положение на чужденеца или ситуацията в страната му на произход. От събраните по делото доказателства се установява, че на жалбоподателя са дадени указания относно реда за подаване на молбата за международна закрила. Следователно, изпълнено е изискването на чл. 58, ал. 5 от ЗУБ. Спазена е и гаранцията по чл. 10, параграф 1, б. „а“ от Директива 2005/85/ЕО на Съвета от 1 декември 2005 г. относно минимални норми относно процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите членки. Съгласно последната посочена норма всички кандидати за убежище преди разглеждането на тяхната молба за убежище трябва да бъдат информирани относно процедурата, която се прилага относно правата и задълженията им по време на процедурата, както и относно последствията, които могат да произтекат от неспазването на техните задължения или отказа да сътрудничат на органите на език, за който има разумни основания да се счита, че те разбират. Те се информират за сроковете, както и за средствата, с които разполагат за изпълнението на своето задължение да предоставят документите, които са посочени в чл. 4 от Директива 2004/83/ЕО. Тази информация им се предава в срок, за да е възможно те да упражнят правата си, които са гарантирани от директивата, както и да могат да изпълнят задълженията си по чл. 11.

Съгласно чл. 13, ал. 2 ЗУБ „подадена последваща молба за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, се преценява по реда на глава шеста, раздел III“.

От тълкуването на тези разпоредби се обуславя извод, че предпоставка за уважаване на последващата молба за международна закрила е чужденецът да се позове на нови обстоятелства, които обаче следва да се отнасят съществено за личното му положение или държавата по произход. Не се въвеждат изисквания по отношение на представените от чужденеца

доказателства, но именно те следва да удостоверят, че обстоятелствата са нови, или по друг начин казано, новите обстоятелства трябва да бъдат доказани с допустими, необходими и относими доказателства, **каквито по делото липсват**. Въпреки това трябва да се отбележи, че доказателствената сила и относимост на представени доказателства относно исканото предоставяне на международна закрила е въпрос на анализа по същество в производството по предоставяне на международна закрила, а не в такова като процесното, в което се изследват критериите за допустимост на последващата молба.

В случая не се установява каквато и да е било промяна в личното положение на молителя, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, или същият да е бил подложен на смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или да са отправяни тежки заплахи срещу живота му или личността му като цивилно лице поради безогледно насилие при наличие на въоръжен международен или вътрешен конфликт, които да са от толкова съществено значение, че да се обуслови допустимост на подадената последваща молба. Не са налице и данни за събития, осъществили се след напускането на С., вкл. и за дейност, извършена от самия чужденец, и които да са от съществено значение при извършване на преценка налице ли е промяна в личното положение на жалбоподателя. В случая не са обосновани твърдения за осъществено спрямо молителя преследване поради някоя от причините по чл. 8, ал. 1 във връзка с ал. 4 ЗУБ. Не се констатира и, че на същия са нарушени основни права или е осъществена съвкупност от действия, които да доведат до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост.

Предвид това на анализ подлежи ситуацията в държавата по произход на жалбоподателя, а именно – С..

Видно от оспореното решение в страната по произход С. не се наблюдава съществена промяна в обществено-политическия живот в страната след свалянето на режима на Б. А., която да оказва негативно въздействие върху гражданите. Тенденциите за общото положение в С. са по-скоро положителни.

В действителност, преди датата на издаване на акта, а и към настоящия момент, са налице данни за промяна в обстановката в С., но молителят не заявява нови факти и обстоятелства по смисъла на чл. 142, ал. 2 от АПК конкретно за него като личност представляват реална опасност, вкл. и предвид държавата му на произход, така че да обосноват допускане на последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила. Липсата на стабилност и яснота какво ще се случи в следващия ден е напълно естествена последица от осъществилите се събития, която би предизвикала безпокойство у молителя, но в случая е невъзможно да се установи как настъпването ѝ пряко ще рефлектира върху неговата правна сфера. Не са представени и доказателства, че завръщането му ще застраши пряко неговите права като живот и свобода. Не са представени и доказателства, че при завръщането си в С. ще бъде изложен на риск от тежки посегателства.

Съдът намира, че ситуацията в С. непрекъснато се променя, но от представените и приети, като доказателства по делото справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ на базата на насоките за С. на Агенцията за убежището на Европейския съюз (АУЕС), не се установява наличие на въоръжен конфликт в тази страна, достигащ граници, представляващи заплаха за живота и здравето на цивилното население.

Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква

"в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Понастоящем с член 40 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но текстът на член 15 от последната е преповторен в текста на член 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването, дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз, е запазило своето значение.

От приетите по делото доказателства не се установява, че към настоящия момент на цялата територия на С. конфликтът достига до ниво, пораждащо сериозни и потвърдени основания да се смята, че търсецият закрила, върнат в С., в конкретен регион, поради самия факт на присъствието си на територията се излага на реална опасност да претърпи тежки заплахи срещу живота или личността си. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ въз основа на информацията за държавата на произход на търсецият закрила, съдържаща се в общоизвестни надеждни източници. Установено е, че в момента не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на цялата страна. Въпреки че в някои части на страната положението е несигурно, не трябва насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно. Сблъсъците в определени части на страната са спорадични и като такива не могат да се оценят като въоръжен конфликт. В конкретния случай не се установява спрямо Х. З. А. да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. той ще бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна на предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ.

В страната са започнали помирителни процеси, свързани най-вече с призивите на временното правителство на джихадистка групировка "Х. Т. ал Ш." за реинтеграция на всички воювали в миналото групировки в мирния процес.

От информацията в представените справки № МД-02-52/17.02.2026г. и справка № МД-02-132/02.04.2026г. изготвени от Дирекция "Международна дейност" на ДАБ към МС не се установява, че в С. е налице вътрешен конфликт. Действително има отделни случаи на насилие, но то не обхваща цялата територия на държавата. От справките става ясно, че в С. се завръщат огромен брой лица. Така видно от бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН (ВКБОУОН) от 6 март 2026 г. се посочва, че общият брой на завърналите се в С. лица от 8 декември 2024 г. насам достига 1 488 667 души. В С. от началото на 2026г. 11 341 домакинства (41 265 души) са се възползвали от парични помощи за завръщане и реинтеграция. Освен това 419

завърнали се домакинства са получили парична помощ за създаване или рестартиране на малък бизнес. От 2 март 2026г. насам С. е свидетел на рязко увеличение на пристигащи лица от Л., особено през граничните контролно-пропускателни пунктове „Д. Я.“ (Провинция Д.) и „Д.“ (провинция Х.). Повече от 65 000 души, главно сирийци, но и ливанци, са преминали и двата пункта в рамките на пет дни.

Според оценка на ВКБООН, към 12 юни в провинция Д. ал Зор са пребивавали 192 946 вътрешно разселени лица и 46 557 души, които са се завърнали на територията на провинцията от вътрешно разселване, считано от 27 ноември 2024 насам.

ВКБООН допълнително изчислява, че към 15 май 2025г. общо 40 105 завърнали се от чужбина лица от началото на 2024г. живеят в провинция Д. ал Зор, като по-голямата част (24 951 души) са се завърнали в окръг Д. ал Зор. Считано от 8 декември 2024г. насам, 14 131 души са се завърнали в провинция Д. ал Зор от чужбина.

В районите на изток от река Е. в Североизточна С. ситуацията по отношение на свободата на движение оставала до голяма степен непроменена. Турските бомбардировки обаче са преустановени, което довело до забележим спад на опасенията сред цивилното население при пътуване между градове като Х. и околните провинциални райони, включително градове близо до турската граница като М., или между Х. и Д. ал Зор.

Следователно от посочената справка – не могат да се споделят общите твърдения за влошено като цяло положение след промените в С., а точно обратното. Представените от лицето доказателства са в подкрепа на изразеното още при първото разглеждане на молбата му за закрила –желание за постигане на икономическа стабилност. Данните в същите справки обусловя категоричен извод за липса на въоръжен вътрешен или международен конфликт, който да е на ниво пораждащо сериозни и потвърдени основания да се смята, че сигурността на кандидата ще бъде застрашена от самия факт на присъствието му в С..

Няма никакви данни, че лицето, ако се завърне в С., конкретно в Д. ал Зор ще пострада. Точно обратното от справката е видно, че има значително завръщане на сирийци в С., прави се опит за нормализиране на обстановката. Изложените от пълномощника на лицето данни – са общи и по никакъв начин не могат да бъдат съотнесени към изложените преди това факти в бежанската история. Няма данни за репресии от страна на властите към лица, потърсили убежище, както се твърди по същество.

Важно е да се отбележи, че несигурното положение в отделни райони на страната е в резултат на инцидентни прояви, които не могат да се определят като отговарящи на критерия за безогледно насилие. Въпреки сложната ситуация в С., страната се връща обратно към нормалния живот, след падането на режима на Б. А., а вече над милион сирийци са се завърнали доброволно в своята родина. Съдът счита, че при евентуалното завръщане на кандидата за международна закрила в родината му, няма да доведе до негативни последици за молителя. Представените от молителя Публикации и материали имали общоинформационен характер и същите не установяват качествено нова степен на ескалация или настъпили след приключване на предходното производство обстоятелства, които съществено да изменят фактическата обстановка, вече обсъдена и преценена в рамките на първоначалното производство за международна закрила.

От данните по преписката не може да се направи и извод, че личното и общественото положение на жалбоподателя го поставят в такава рискова група, чиято дейност да го изложи на неблагоприятни последици на фона на съществуващия конфликт в страната по произход и спорадичните проблеми със сигурността там.

От публично достъпните данни се установява, че през месец януари 2026 г. сирийското правителство и кюрдските Сирийски демократични сили са сключили споразумение, поставящо

началото на примирие и интеграция на кюрдските райони и сили в структурите на държавата. Поставено е началото на търсена устойчивост и гарантиране на сигурността в северните и североизточните райони на страната, където живее това етническо малцинство. Данните за актуалната ситуация в С., която Съдът възприема от публикуваната от БТА информация, сочат, че четиридневното споразумение за прекратяване на огъня между сирийското правителство и кюрдските сили, което е удължено с 15 дни, по съобщение на сирийското министерство на отбраната, цитирано от Р. Удължаването е било решено с цел да се подкрепи операцията на САЩ за прехвърляне на затворници от "Ислямска държава" от С. в И., е казано в изявление на министерството. Предвожданияте от кюрдите Сирийски демократични сили (СДС) са обявили, че споразумението е постигнато чрез международно посредничество и че "диалогът с Д. продължава". Сирийската армия е обявила във вторник, 20 януари, ново четириддневно прекратяване на огъня с кюрдските сили, след като предишното споразумение се провали. Сирийските демократични сили са се изтеглили от големи райони в С. и Източна С., като са ги отстъпили на сирийските правителствени сили. В страната са започнали помирителни процеси, свързани най-вече с призивите на временното правителство на групировката "Х. Т. аш Ш." за реинтеграция на всички воювали в миналото групировки в мирния процес.

Независимо от несъмнено несигурната и усложнена обстановка в С., съвкупната преценка на данните от приобщените по делото справки относно ситуацията в тази държава, действително не налагат извод за безогледно насилие в държавата на произход по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, което би поставило чужденеца в реална опасност да претърпи тежка заплаха срещу живота или личността си единствено поради факта на присъствието си на територията на тази държава, без значение от личното му положение. Наред с това следва да бъде посочено, че Х. З. А. не споделя конкретни обстоятелства, които да са представлявали непосредствената заплаха за живота и сигурността му в С.. Предвид изложеното правилен е изводът на административния орган за липса на основание за предоставяне на хуманитарен статут, засегнато в специалната хипотеза на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Съвкупната преценка на изложените дотук факти и обстоятелства налага извод за законосъобразност на обжалваното решение, като същото отговаря на условията за редовно действие на административен акт, което предполага отхвърляне на жалбата против него.

Така мотивиран и на основание чл. 173, ал. 2, предложение второ от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. З. А., гражданин на С., [дата на раждане] , ЛНЧ:[ЕИК], роден в [населено място], против Решение № 10-ОК / 12.01.2026 г. на интервюиращият орган при Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет, с което последваща молба до производство за предоставяне на международна закрила на молителя не е допусната.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 85, ал. 3 от ЗУБ.